

Recensie: Interview Pauw

foto © Pauw

Recensie:

Pauw is een psychedelische rockband uit Nederland die tapt uit hetzelfde vaatje van The Beatles en Pink Floyd 50 jaar geleden. De groep werd in 2015 tot de hype van het moment gebombardeerd door 3voor12 in Nederland. Dit verzilverden ze door een psychedelische debuutplaat af te leveren in de vorm van "Macrocosm Microcosm". Het album van Pauw kon zo in de jaren '60 zijn gemaakt. Daarnaast komt Pauw in bepaalde nummers met een blokfluit of sitar op de proppen. Wie de band live aan het werk wil zien kan dat op 25 februari 2016 in Het Depot in Leuven, 26 februari in Nijdrop, Opwijk of op 5 maart in De Warande in Turnhout.

Concertnews.be had een gesprek met zanger/gitarist Brian Pots en drummer Rens Ottink.

Van waar komt jullie interesse in muziek van de jaren '60?

Brian: We luisteren samen heel vaak naar zulke muziek. We delen het met elkaar als we nieuwe bands ontdekken en sturen dat dan naar elkaar door. Zo is het gaan groeien en hebben we steeds meer bands leren kennen. Dat waren vooral groepen uit de jaren '60/'70 maar ook nieuwe bands.

Waarom hebben jullie gekozen voor dat genre?

Rens: Dat ging heel geleidelijk. We kwamen bij elkaar en begonnen gewoon muziek te maken. We kenden elkaar al en deelden dezelfde muzieksmaak. Dan hebben we op een gegeven moment gewoon beslist om samen muziek te gaan maken. Als je dezelfde muzieksmaak deelt kom je makkelijker tot eenzelfde stijl. Zo is ons genre ontwikkeld.

Blokfluit en sitar als muziekinstrumenten. Dat komt niet zo vaak voor. Waarom die keuze?

Rens: Brian kocht op een bepaald moment een sitar en dat klonk wel tof.

Brian: We hoorden dat een beetje bij andere bands en we wilden dat ook wel hebben. Als je bijvoorbeeld naar The Beatles luistert en George Harrison hoort spelen, wil je dat ook kunnen. Het is een band waardoor wij erg door beïnvloed zijn.

Wie is jullie grootste inspiratie geweest?

Brian: Het hangt af van periodes. We houden erg van bands zoals King Crimson en Pink Floyd met meer een logge kant. Maar de poppy kant komt van Bowie, die trouwens echt een held was voor ons. Net zoals The Beatles, The Byrds en Small Faces.

Vergeleken worden met wat The Beatles en Pink Floyd in het verleden deden: vloek of zegen?

Brian: Ik vind dat een heel groot compliment. Soms bedenk ik me wel dat wij het net iets anders doen. Wij proberen niet om hen letterlijk te kopiëren. Er is natuurlijk wel een knipoog naar sommige groepen. Maar we proberen vooral om onszelf te zijn. We zijn het best in wat we zelf doen en willen niet echt iemand anders nadoen. We houden gewoon van onze helden dus die vergelijkingen zijn prima. Mensen vergelijken eenmaal snel. Ik betrap mezelf daar wel eens op maar uiteindelijk moet je het zelf gewoon doen.

Wat is jullie persoonlijke favoriet op het debuutalbum?

Rens: Voor mij is dat het laatste nummer Glare, Pt. 2. Het heeft meerdere delen. In het begin is er de dromerige, sprookjesachtige sfeer. De outro is ook nog eens super episch. Het einde heeft dan weer een duistere en horrorachtige klank. Alles zit een

beetje bijeen maar toch is het één song waardoor het wel best mysterieus is.

Brian: Voor mij is dat moeilijk om te kiezen. Ik ben gewoon heel trots op de gitaarsound die ik heb neergezet bij "High Tide" bijvoorbeeld. Vooral het proces is uniek want we zijn heel veel in de studio bezig geweest. Veel van onze nummers zijn in de studio ontstaan en hebben we aangepast zodat onze sound meer tot zijn recht kwam. Daar luister ik altijd met plezier naar terug.Â

Toen jullie de eerste single "Shambhala" uitbrachten kwam er veel reactie. Hadden jullie dit verwacht?

Rens: Totaal niet, we hadden geen verwachtingen. In één keer kwam er wel veel reactie en dat was wel "sick".

Brian: Het was eigenlijk een nummer van zeven minuten. Toen kwam de manager met het idee om ons nummer te knippen zodat het toch op de radio kon. Ik vond dat wel moeilijk omdat het nummer moest blijven zoals het is. We hebben dat uiteindelijk toch gedaan en dat kwam perfect uit. Het was anders maar het sloeg wel aan.

Rens: Ik kreeg toen een bericht van mijn nicht dat we op de radio waren. Toen zette ik de iPad van mijn ouders op 3FM en ik was echt wel verbaasd.

Wat vonden jullie van de hype die 3voor12 rond jullie maakte?

Rens: Dat vonden we echt een waardering voor het werk dat we doen. We werken heel hard aan wat we doen. Er komen nu steeds meer mensen naar onze optredens. Dus die factoren hebben daar een invloed op. Het werkt de bekendheid in de hand. We hebben nooit echt verwachtingen gehad. Die onverwachte gebeurtenissen zijn heel cool.

Welke invloed had die uitgebreide media-aandacht op het debuutalbum?

Brian: Er was een soort van tijdsdruk die ontstond om ons album klaar te hebben. We moesten nog optredens afwerken en studeren voor school. Zo ontstond er een bepaalde stress. Toen vroegen we ons wel af of mensen het wel vet zouden vinden. Maar als je er zelf achter staat, is dat het belangrijkste. Zo weet je dat het vet klinkt. We stonden er zelf 100% achter en dat was het voornaamste. Maar ik was wel altijd benieuwd wat de mensen of recensenten er van zouden vinden want je wilt natuurlijk goeie reacties horen.

Hoe proberen jullie live de psychedelica nog meer tot zijn recht te doen komen?

Rens: Tussen onze nummers doen we altijd intermezzo's om nummers aan elkaar te lijmen. Die zijn erg psychedelisch en vaak geïmproviseerde stukken. Het is allemaal vrij om te doen. Doordat we met elkaar samen spelen, weten we wel wat er gaat gebeuren. Dat is een extraatje live.

Brian: Dit is een soort compensatie voor de weinige interactie die we hebben met het publiek. Wij willen gewoon de muziek laten spreken. Wij zijn niet echt de personen die iedereen in het publiek gaan opjutten. Onze muziek spreekt voor zich.

Rens: Het is niet dat we ons volledig opsluiten maar het is niet dat we podiumbeesten zijn. Ik denk dat het podium nog niet onze comfortzone is op dat gebied. De muziek vinden we zelf belangrijker dan echt te dansen op het podium.

Jullie speelden al enkele shows in België. Wat is het verschil met Nederland?

Brian: Dat hangt er van af van waar je speelt in België. Toen we voor de eerste keer in België speelden ging het publiek helemaal los. Ze gingen gewoon op het podium liggen en begonnen te dansen. Wij dachten: "What the fuck gebeurt er hier?". Onze blokfluit werd van het podium gepakt en anderen gingen er op blazen. Dat was wel vet en we wilden er meteen vaker spelen.

Waarom heb je gekozen voor de naam van een dier? Komt dat overeen met jullie karakters (nogal pronkerig)?

Rens: Brian is echt een grote dierenvriend. We zijn wel trots maar dat is niet het doel van de bandnaam. Het komt vooral doordat we in het begin van onze carrière veel zo'n geluiden maakten tegenover elkaar. Toen waren we nog aan het repeteren en mensen noemden ons de drie pauwen uit het oosten. We moesten een bandnaam

hebben voor een optreden dat we gepland hadden. We hebben gewoon Pauw genomen en dat is zo gebleven. Nogal random maar hij werkt heel goed.

< Niels Bruwier >